

Sygn. akt I C 2159/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Budna

Protokolant: Maciej Rudaś

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2016 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa K. M.

przeciwko Bankowi (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki K. M. kwotę 3.053,64 zł (trzy tysiące pięćdziesiąt trzy złote i sześćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami:

- a. ustawowymi od kwoty 1.499,24 zł od dnia 17 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;
- b. ustawowymi od kwoty 1.554,40 zł od dnia 17 sierpnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;
- c. ustawowymi za opóźnienie od kwoty 3.053,64 zł od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od pozwanego Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki K. M. kwotę 540,42 zł (pięćset czterdzieści złotych i czterdzieści dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 387,14 zł (trzysta osiemdziesiąt siedem złotych i czternaście groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. oddala wniosek powódki o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 2159/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 lipca 2015 r. zarejestrowanym pod sygn. akt **I C 2159/15**, K. M. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od Banku (...) S.A. w W. kwoty 1.553,16 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lipca 2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, według norm przepisanych, tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną powódce w związku z prowadzoną przeciwko niej na wniosek pozwanego egzekucji, jako poręczycielowi wekslowemu zobowiązań kredytowych (...) Spółki z o.o. w W. i wyegzekwowaniem kwoty 151.182,46 zł na podstawie niewypłaconego weksla in blanco, na podstawie którego bezpodstawnie został wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko powódce. Na kwotę 1.553,16 zł składała się należność 1.150,00 zł tytułem części niezasadnie przekazanego pozwanemu wynagrodzenia za pracę powódki za maj 2013 r. oraz 286,62 zł tytułem naliczonych odsetek od ww. kwoty (w okresie od 29 maja 2013 r. do 16 lipca 2015 r.), a także 116,54 zł tytułem części wynagrodzenia powódki za czerwiec 2013 r. przekazanego pozwanemu oraz 22,42 zł tytułem odsetek naliczonych od tej kwoty (w okresie od 29 maja 2013 r. do 16 lipca 2015 r.). Żądanie argumentowała tym, że dopóki weksel in blanco nie zostanie uzupełniony w sposób nadający

mu cechy weksla, osoby podpisane na wekslu in blanco nie mogą być traktowane jako zobowiązane wekslowo. Powołała się w tej mierze na orzecznictwo sądów powszechnych, wskazując sygnatury spraw I ACa 1048/12, III RW 1445/30, I ACr 1178/94, I CKN 434/01, II AKz 835/03. W związku z prowadzonym bezzasadnie wobec jej osoby postępowaniem egzekucyjnym na podstawie niezasadnie wystawionego bankowego tytułu egzekucyjnego, powódka była zobowiązana do zaciągnięcia szeregu zobowiązań pieniężnych celem szybszego uregulowania należności. W związku z prowadzoną egzekucją, po stronie powódki powstała szkoda w wysokości wyegzekwowanych środków, tj. 151.182,46 zł, kosztów postępowania egzekucyjnego, odsetek od zaciągniętych zobowiązań w celu spłaty „należności” pozwanego Banku. Dodała, że o powstałej szkodzie dowiedziała się w dniu 28 maja 2013 r., tj. w dniu wypłaty bezpodstawnie pomniejszonego wynagrodzenia, podkreślając, że wynagrodzenie było pomniejszane mimo, że doszło do umorzenia egzekucji z tej wierzytelności. Dlatego powódka żądała naliczenia odsetek od dnia 29 maja 2013 r., wskazując, że wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie zwrotu kwoty zagarniętej przez dłużnika od daty wyrządzenia szkody. Pomimo kierowanego do Banku wezwania, pozwany nie udzielił odpowiedzi. Jako podstawę prawną dochodzonego żądania powódka wskazała art. 415 k.c. /pозew – k. 1- 9/

Pozwem z dnia 17 sierpnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt **I C 2439/15** (data prezentaty biura podawczego) K. M. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od Banku (...) S.A. w W. kwoty 1.554,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 17 lipca 2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, według norm przepisanych. Na powyższą sumę składały się następujące kwoty: 1.200 zł stanowiąca część z wpłaconej pozwanemu w dniu 2 maja 2013 roku kwoty 90.000 zł oraz 318,35 zł tytułem naliczonych od tej kwoty odsetek (w okresie od 3 maja 2013 r. do 16 sierpnia 2015 r.), 30,00 zł tytułem prowizji za przelew egzekucyjny z zajętego rachunku bankowego powódki kwoty 2.514,94 zł w dniu 28 października 2013 roku i 6,05 zł tytułem odsetek naliczonych od tej kwoty (w okresie od 29 października 2013 r. do 16 sierpnia 2015 r.). Swoje roszczenia powódka wywiodła z faktu prowadzenia postępowania egzekucyjnego na podstawie niewymagalnego zobowiązania, wynikającego z poręczenia wekslowego, powołując się na tożsamą argumentację jak w pozwie złożonym w sprawie I C 2159/15. /I C 2439/15- pozew k. 1-7/

W odpowiedzi na pozew Bank (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podano, iż zachowaniu Banku nie można przypisać znamion czynu bezprawnego. Podjęte przez pozwanego czynności, zmierzające do zaspokojenia wymagalnej wierzytelności na podstawie legalnie wydanego tytułu wykonawczego wobec osoby zobowiązanej do zapłaty nie mogą być bowiem traktowane jako czyny bezprawne. W ocenie pozwanego za chybiony należy uznać zarzut powódki dotyczący braku zobowiązania do zapłaty długu z uwagi na niewypełnienie weksla. Istota weksla niezupełnego polega bowiem na tym, że wystawca weksla zaciąga zobowiązanie w chwili jego podpisania, mimo, że jest on niewypełniony. W związku z tym, że pozwany zgodnie z prawem – art. 96 ustawy Prawo Bankowe – wystawił bankowy tytuł egzekucyjny przeciwko kredytobiorcy i poręczycielowi, do wniosku o nadanie klauzuli wykonalności dołączył wymagane oświadczenia o poddaniu się tych osób egzekucji. Wszystkie złożone dokumenty podlegały kontroli Sądu Rejonowego w Legionowie, który po ich zbadaniu uznał, że spełniają kryteria określone w ustawie i nadał bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności. Skoro zatem w obrocie prawnym funkcjonuje niepodważony tytuł wykonawczy, to w ocenie pozwanego, nie można zgłaszać argumentów zmierzających do zakwestionowania tego tytułu. Wskazał, że komornik postanowieniem z dnia 15 maja 2013 r. umorzył egzekucję z wynagrodzenia za pracę i z rachunków bankowych powódki, 14 czerwca 2013 r. komornik zawiesił postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela, a następnie na skutek wniosku Banku z dnia 23 września 2013 r. na nowo je podjął. W dniu 30 września 2013 r. komornik przekazał Bankowi pozostałą do wyegzekwowania należność. W dniu 11 października 2013 r. komornik umorzył natomiast postępowanie egzekucyjne w całości w związku z zaspokojeniem roszczeń wierzyciela. Mając powyższe na uwadze pozwany stwierdził, iż powódka nie wykazała, by dokonał on czynu bezprawnego, z którego wynikałaby szkoda, ani też nie wykazała wysokości tej szkody. Zaprzeczył również, by otrzymał on od komornika w ramach prowadzonej egzekucji kwotę wynikającą z zajęcia wynagrodzenia powódki w okresie maj-czerwiec 2013 r. /odpowiedź na pozew k. 36- 39/

W sprawie I C 2439/15 Bank złożył odpowiedź na pozew wskazując tożsamą argumentację jak w sprawie I C 2159/15. Podkreślił również, że dokonana przez P. M. w dniu 2 maja 2013 roku wpłata kwoty 90.000 zł była dobrowolna, a

ponadto – że Bank ostatecznie rozliczył się z Komornikiem w dniu 2 października 2013 roku, wobec czego jego zdaniem niezasadne jest żądanie zwrotu kwoty 30 zł odpowiadającej prowizji za przelew z rachunku bankowego powódki z dnia 28 października 2013 roku, wraz z odsetkami. /akta I C 2439/15- odpowiedź na pozew k. 35- 38/

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2015 r. Sąd połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy I C 2439/15 i I C 2159/15 i zdecydował o dalszym prowadzeniu ich pod sygn. I C 2159/15. /postanowienie w aktach I C 2439/15 k. 112/

W kolejnych pismach strony podtrzymywały dotychczasowe stanowiska, powtarzając wcześniejsze argumenty.

W piśmie z dnia 30 grudnia 2015 r. powódka zaprzeczyła twierdzeniom pozwanego, jakoby dobrowolnie dokonała spłaty kwoty 90.000 zł na jego rzecz. Podkreśliła, że dalsze prowadzenie przeciwko niej egzekucji mogło skutkować wypowiedzeniem jej przez (...) Bank innej umowy kredytu, czego chciała uniknąć, podobnie jak i licytacji zajętej przez Komornika A. W. nieruchomości. Wskazała, że zaciągnęła wraz z członkami rodziny szereg zobowiązań celem spłaty zadłużenia, a w konsekwencji- celem zaoszczędzenia kosztów egzekucyjnych i zminimalizowania ryzyka powstania większej szkody./pismo powódki k. 141- 143/

Pismem z dnia 10 marca 2016 r. powódka zmodyfikowała swoje pierwsze żądanie odnośnie podstawy faktycznej i wniosła „z ostrożności procesowej” o zasądzenie dochodzonej dotychczas kwoty 1.553,16 zł wraz z odsetkami tytułem poniesionej szkody spowodowanej bezprawnym prowadzeniem postępowania egzekucyjnego Km 1846/12, w wyniku czego powódka i jej rodzina musiała zaciągnąć liczne zobowiązania celem spłaty egzekwowanej wierzytelności, w tym zaciągnąć kredyt na podstawie umowy nr (...), którego koszt wyniósł 5.573,90 zł (+ odsetki umowne w wysokości 11,25 % w stosunku rocznym od pożyczonej kwoty). /pismo powódki k. 226-227/

Pismem z dnia 30 marca 2016 r. pozwany wskazywał na bezzasadność żądania powódki wyrażonego w piśmie z dnia 10 marca 2016 r. /pismo pozwanego k. 296/

Na rozprawie w dniu 13 maja 2016 r. powódka sprecyzowała, że żądanie zgłoszone w piśmie z 10 marca 2016 r. zgłosiła w miejsce pierwotnego żądania pozwu. Wskazała, że kwotę 1.553,16 zł odnosi nie do dokonanych potrąceń z wynagrodzenia z maja i czerwca 2013 r., lecz do kosztów pożyczki przeznaczonej przez nią na spłatę należności w toku egzekucji. Nie zostało przy tym złożone przez nią oświadczenie o cofnięciu pierwotnego roszczenia wraz z zrzeczeniem się. /protokół skrócony k. 320-321/

Pismem z dnia 10 lipca 2016 r. pozwany nie wyraził zgody na cofnięcie roszczenia pierwotnego powódki bez jego zrzeczenia się. /pismo pozwanego k. 361/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 lutego 2011 r. Bank (...) S.A. w W. zawarł z (...) Spółką z o.o. w C., reprezentowaną przez prezesa zarządu A. S. umowę kredytu nr (...) w rachunku bieżącym, na podstawie której spółce udzielony został udzielony kredyt w wysokości 100.000 złotych z terminem spłaty w dniu 22 sierpnia 2011r. Zabezpieczeniem spłaty ww. zobowiązania był zarówno weksel in blanco wystawiony przez (...) Spółkę z o.o., poręczony wekslowo przez K. M., będącą wówczas udziałowcem i prokurentem kredytobiorcy oraz oświadczenia o poddaniu się egzekucji w trybie art. 97 ustawy Prawo Bankowe kredytobiorcy i poręczyciela. /Dowód: umowa nr (...) kredytu w rachunku bieżącym– k. 261- 262; umowa nr (...) ustalająca ogólne zasady kredytowania – k. 253-260; oświadczenie poręczyciela k. 263, weksel – k. 13 - akta I C 2439/15, umowa sprzedaży udziałów k. 22- akta I C 2439/15, wypowiedzenie prokury k. 23- akta I C 2439/15/

Powyższy kredyt nie został spłacony przez (...) Spółkę z o. o. W związku z powyższym kredytobiorca i poręczyciel wekslowy w dniu 7 lutego 2012 r. wezwani zostali do zapłaty przeterminowanego zadłużenia wynikającego z udzielonego kredytu w łącznej kwocie 112.164,82 zł w terminie 14 dni od dnia otrzymania wezwania. W związku z tym, iż wezwanie to pozostało bez odpowiedzi, w dniu 8 maja 2012 r. Bank (...) S.A. w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), wskazując w nim, iż przysługuje mu wobec dłużników solidarnych – (...) Spółce z o.o. w C. jako

kredytobiorcy i K. M. jako poręczycielce wekslowej wymagalne roszczenie o zapłatę w kwocie 118.343,26 zł, na którą składa się należność główna w kwocie 100.000 zł, 17.911,26 zł z tytułu odsetek umownych naliczonych od dnia 1 lipca 2011r. do dnia 7 maja 2012 r. oraz 432 zł tytułem opłat i prowizji. Weksel zabezpieczający zobowiązania wynikające z umowy kredytu z dnia 23 lutego 2011 r. nie został jednakże przez Bank wypełniony. /Dowód: wezwanie do zapłaty – k. 44-45; bankowy tytuł egzekucyjny – k. 265-266; weksel – k. 13 akta I C 2439/15/

Postanowieniem z dnia 28 września 2012 r. Sąd Rejonowy w Legionowie w sprawie o sygn. I Co 1614/12 na wniosek Banku nadał klauzulę wykonalności ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przeciwko (...) Spółce z o.o. w C. i K. M. co do świadczeń w nim wymienionych z ograniczeniem odpowiedzialności dłużników solidarnych do kwoty 200.000 złotych. Powyższe postanowienie utrzymane zostało w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 26 kwietnia 2013 r., w wyniku rozpoznania skargi K. M. na orzeczenie referendarza sądowego w przedmiocie nadania bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności. K. M. w skardze zarzuciła, że jej mąż nie wyraził zgody na poręczenie wekslowe przy umowie kredytowej w sytuacji, gdy ta zgoda była wymagana, a ponadto – że poręczenie wekslowe nie jest czynnością bankową /Dowód: wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu – k. 12; postanowienie – k. 14; skarga – k. 15-16; postanowienie – k. 17- akta I C 2439/15/

Bank (...) S.A. w W. w oparciu o wyżej opisany tytuł wykonawczy złożył u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Legionowie A. W. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko (...) sp. z o.o. W ramach postępowania o sygn. KM 1846/12 Komornik pismem z dnia 29 grudnia 2012 r. zawiadomił K. M. o zajęciu przysługującego jej wynagrodzenia za pracę i innych wierzytelności, a ponadto skierował egzekucję do innych składników jej majątku, w tym wierzytelności z rachunku bankowego. /dowód: zawiadomienie o zajęciu wynagrodzenia k. 118, zawiadomienie o zajęciu wierzytelności k. 20- I C 2439/15/

W lutym 2013 r. K. M. rozpoczęła spłacanie przedmiotowego długu w ramach postępowania egzekucyjnego oraz nawiązała kontakt z wierzycielem celem spłaty zadłużenia. Powódka środki na dokonanie spłaty długu uzyskała m. in. w wyniku zawarcia przez jej męża P. M. z (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowy kredytu nr BG/KR- (...) z dnia 23 maja 2013 r. na łączną kwotę 85.773,90 zł. W dniu 2 maja 2013 r. P. M. dokonał wpłaty kwot 40.000 zł i 50.000 zł (łącznie 90.000 zł) na rzecz pozwanego celem zaspokojenia jej długu, wskazując w tytułach przelewów „spłata kapitału K. M. kredyt (...)”. Pismem z dnia 5 maja 2013 roku zwrócił się do pozwanego Banku w imieniu żony (załączając pełnomocnictwo) o cofnięcie wniosku o prowadzenie egzekucji z rachunków bankowych i z wynagrodzenia za pracę, oraz o zawieszenie postępowania egzekucyjnego w pozostałym zakresie, deklarując zamiar zaciągnięcia kredytu w celu spłaty zadłużenia. Od 29 maja 2007 roku małżonkowie P. i K. M. mieli zaciągnięty kredyt denominowany w (...) Bank (...) S.A. na zakup nieruchomości w PLN w kwocie stanowiącej równowartość 231.962,18 CHF, zabezpieczony hipoteką, i obawiali się wypowiedzenia umowy tego kredytu co w świetle umowy było możliwe w razie prowadzenia postępowania egzekucyjnego wszczętego przeciwko kredytobiorcy. Z uwagi na znaczącą częściową spłatę długu w maju 2013 r. na wniosek dłużniczki w dniu 6 maja 2013r. wierzyciel cofnął wniosek o prowadzenie egzekucji przeciwko poręczycielowi z wynagrodzenia i rachunków bankowych. Następnie w dniu 15 maja 2013 r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne w zakresie egzekucji z wynagrodzenia za pracę i rachunków bankowych prowadzone przeciwko K. M., zaś w dniu 14 czerwca 2013r. na wniosek pozwanego Komornik zawiesił postępowanie egzekucyjne względem K. M.. O dokonany umorzeniu z dnia 15 maja 2013 r. komornik nie poinformował pracodawcy dłużniczki, który w dniach 29 maja 2013 roku i 27 czerwca 2013 roku przekazał organowi egzekucyjnemu odpowiednio kwoty: 2.473,80 zł i 3.444,12 zł – potrącone z wynagrodzenia powódki /dowody: korespondencja mailowa k. 50, k. 70- 71, pismo pozwanego z dnia 6 maja 2013 r., k. 65, pismo P. M. z 5 maja 2013 r. k. 51, pełnomocnictwo – k. 52, pismo wierzyciela z 10 maja 2013 r. k. 67, postanowienie komornika z 15 maja 2013 r. k. 69, wniosek powoda k. 72, pismo wierzyciela z 15 maja 2013 r. k. 74, wniosek wierzyciela z 31 maja 2013 r. k. 76, postanowienie komornika z 14 czerwca 213 r. k. 78, wniosek wierzyciela z 1 października 2013 r. k. 79, postanowienie komornika z 11 października 2013 r. k. 82, zaświadczenie pracodawcy k. 121, karta wynagrodzenia k. 144v- 145, kopie przelewów k. 53- 64, kopia umowy kredytu k. 228- 231, pismo pozwanego do P. M. k. 21- akta I C 2439/15, potwierdzenia przelewu k. 57- 58, umowa kredytu z (...) Bank (...) S.A. – k. 208 – 214, wpis hipoteki – k. 215/

Egzekucja wobec (...) Spółki z o.o. okazała się bezskuteczna. Powódka zaś – mimo zapewnień – zaprzestała spłacać zadłużenie. Wobec powyższego w dniu 23 września 2013 r. Bank (...) S.A. w W. złożył do Komornika wniosek o podjęcie zawieszono postępowania egzekucyjnego względem K. M./ niezaprzeczone twierdzenia powódki, dowody: zaświadczenie k. 121, karta wynagrodzenia k. 144v- 145, wniosek k. 275-276/

W dniu 30 września 2013 r. Komornik Sądowy przekazał pozwanemu Bankowi środki w łącznej kwocie 6.355,36 zł w całości zaspokajające jego roszczenia wynikające z bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...). Na kwotę przekazaną wówczas wierzycielowi złożyły się m.in. egzekwowane z wynagrodzenia za pracę w okresie maj- czerwiec 2013 r. i zatrzymane w depozycie należności - 1.150,16 zł i 116,54 zł, których zwrotu powódka dochodzi w niniejszym postępowaniu. W dniu 2 października 2013 roku Bank zwrócił Komornikowi nadpłatę w kwocie 2.617,25 zł, która z kolei została zwrócona przez Komornika powódce. Następnie postanowieniem z dnia 11 października 2013 r. Komornik stwierdził zakończenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego względem powódki i (...) Spółki z o.o. oraz ustalił całkowite koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 15.271,08 zł, którymi w całości obciążył dłużniczkę. /dowody: pismo Banku – k. 22, postanowienie Komornika z dnia 11.10.2013 r. – k. 82; wniosek wierzyciela z dnia 1.10.2013 r. – k. 79, zaświadczenie pracodawcy k. 121, karta wynagrodzenia k. 144v- 145, potwierdzenie przelewu – k. 64, odpowiedź Komornika na skargę – k. 137/

W dniu 28 października 2013 roku (...) S.A. prowadzący rachunek bankowy na rzecz K. M., który to rachunek był zajęty w toku ww. egzekucji, pobrał z tego rachunku kwoty 0,08 zł i 29,92 zł (łącznie 30 zł) tytułem prowizji za przelewy egzekucyjne (historia operacji – k. 10 akt I C 2439/15).

W dniu 30 grudnia 2013 r. K. M. wystąpiła do Banku (...) S.A. w W. z wnioskiem o wydanie weksla wystawionego przez (...) Spółkę z o.o., którego jest poręczycielem, celem dochodzenia należności od dłużnika głównego (...) Spółki z o.o. Bank zaś zwrócił niewypełniony weksel in blanco./Dowód: weksel k. 13- akta I C 2439/15, niezaprzeczone twierdzenia powódki/

Powyższy stan faktyczny, który był między stronami w przeważającej mierze bezsporny, Sąd ustalił na podstawie zgodnych twierdzeń stron oraz powołanych powyżej w ramach ustaleń faktycznych dowodów z dokumentów, których wiarygodność nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sporny początkowo fakt, iż w ramach kwoty przekazanej przez Komornika Bankowi w dniu 30 września 2013 roku (6.355,36 zł) znajdowały się kwoty przekazane Komornikowi przez pracodawcę powódki a potrącone z jej wynagrodzenia za maj i czerwiec 2013 roku, został wykazany przez stronę powodową poprzez złożenie dokumentów (pisma Banku z 16.10.2013 r. – k. 22, odpowiedzi Komornika na skargę – k. 137, zaświadczenia pracodawcy – k. 121).

Sąd oddalił wniosek powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków M. M. i A. P., z nagrania na płycie CD z dnia 5 września 2016 r., a także z dokumentu „Regulaminu wewnętrznego udzielania kredytów” w pozwanym Banku oraz wniosek pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z oryginału dokumentów z akt Km 1846/12 na podstawie art. 227 k.p.c., uznając, że okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy zostały już dostatecznie wyjaśnione. Sąd miał przy tym na uwadze, że dla uwzględnienia powództwa wystarczające okazały się pierwotnie zgłoszone przez powódkę twierdzenia i dowody, a ponadto – że nie były kwestionowane kopie dokumentów pochodzących z akt egzekucyjnych, które pozwany złożył do akt sprawy, wobec czego zbędne było występowanie do Komornika o przedstawienie ich oryginałów.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Na wstępie wskazać należy, że w toku postępowania pełnomocnik powódki i zarazem jej mąż P. M. złożył w imieniu własnym interwencję uboczną. Z uwagi jednak na brak terminowego uiszczenia właściwej opłaty sądowej od interwencji przez P. M., podlegała ona zwrotowi (zarządzenie – k. 339). Sąd miał przy tym na względzie, że po zgłoszeniu interwencji ubocznej pełnomocnik powódki w kolejnych pismach procesowych przeplatał argumentację

związaną ze stanowiskiem powódki oraz z jego własnym stanowiskiem będącym podstawą zgłoszonej interwencji. Niemniej jednak wcześniej zaprezentowana argumentacja była czytelna i wystarczająca do uwzględnienia powództwa.

W niniejszej sprawie powódka dochodziła dwóch roszczeń (pierwotnie zarejestrowanych pod różnymi sygnaturami akt). Pierwsze roszczenie wywodziła w oparciu o niezasadnie pobrane w okresie maj- czerwiec 2013 r. przez Komornika wynagrodzenie za pracę, przekazane następnie na rzecz pozwanego (po podjęciu zawieszono postępowania egzekucyjnego) w ramach prowadzonej z jego wniosku i na jego rzecz egzekucji. Drugie z roszczeń oparte zostało na argumente dokonania przez powódkę za pośrednictwem pełnomocnika i męża P. M., wpłaty kwoty 90.000 zł, która zdaniem powódki nie była wpłatą dobrowolną (jak twierdził pozwany), lecz dokonaną pod przymusem, w obawie o wygenerowanie znacznych kosztów postępowania egzekucyjnego i w celu uniknięcia naliczenia dalszych odsetek, skierowania egzekucji do nieruchomości o wypowiedzenia innego kredytu (w (...) Bank (...) S.A.). W toku postępowania powódka dokonała zmiany podstawy faktycznej pierwszego roszczenia wskazując, że domaga się odszkodowania w związku z koniecznością zawarcia przez nią umowy pożyczki, z której to uzyskana kwota została przeznaczona na spłatę roszczenia dochodzonego w postępowaniu egzekucyjnym. Powoływała się na szkodę w postaci konieczności poniesienia kosztów zaciągnięcia pożyczki. Wobec tak diametralnej zmiany podstawy faktycznej żądania, Sąd zobowiązał powódkę do złożenia oświadczenia czy cofa powództwo pierwotne wraz z zrzeczeniem się roszczenia. Wobec braku oświadczenia powódki, że wraz z cofnięciem pierwotnego żądania zrzeka się go, oraz wobec braku zgody pozwanego na cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia, Sąd uznał, że w sprawie nie doszło do cofnięcia roszczenia, a wskazana zmiana stanowiła w istocie roszczenie ewentualne względem pierwotnej podstawy faktycznej. Z tego względu Sąd dokonał badania sprawy biorąc pod uwagę pierwotne podstawy żądania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2015 roku, sygn. akt IV CSK 188/14, LEX nr 1666900).

Zdaniem powódki, zarówno pobranie wynagrodzenia, jak również otrzymanie przez pozwanego bezpośredniej wpłaty 90.000 zł było niezasadne z uwagi na podnoszone w toku postępowania kolejne argumenty. Jak wynika z uzasadnienia pozwu, przedmiotowe żądanie K. M. wywodziła z dyspozycji art. 415 k.c. i stanowiło ono żądanie odszkodowania za szkody wyrządzone jej przez pozwanego Bank wynikające z bezprawnie prowadzonej przeciwko niej egzekucji na podstawie tytułu egzekucyjnego - następnie zaopatrzonego w klauzulę wykonalności - w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przeciwko powódce na podstawie niewypełnionego weksla in blanco. Celem niniejszego postępowania było zatem ustalenie, czy zaistniały przesłanki odpowiedzialności deliktowej pozwanego Banku, a zatem czy zaktualizowała się jego odpowiedzialność odszkodowawcza pozwalająca na zasądzenie od niego kwot dochodzonych pozwem.

Zgodnie z treścią art. 415 k.c. nieodzowną przesłanką odpowiedzialności deliktowej jest szkoda będąca następstwem bezprawnego i zawinionego czynu. Jak wynika zaś z ugruntowanego w tym zakresie orzecznictwa, wyegzekwowanie przez wierzyciela świadczenia pieniężnego w drodze egzekucji uznanej za bezprawną może wywołać szkodę w majątku dłużnika nawet wtedy, gdy jest on - w świetle łączącego strony stosunku prawnego - materialnie do tego świadczenia zobowiązany. Nadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego odnoszącym się do realizacji przez banki przywileju uproszczonego dochodzenia roszczeń z tytułu wierzytelności wynikających z czynności bankowych, prezentowany jest pogląd, że szkoda taka może pozostawać w normalnym, adekwatnym związku przyczynowym z wystawieniem niezbędnego w tym celu tytułu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 1997 r., sygn. akt I CKN 60/97, OSNC 1997/11/173, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2007 roku sygn. akt V CSK 452/06, LEX nr 253447, uchwała Sadu Najwyższego z dnia 7 października 2009 roku, sygn. akt III CZP 68/09, OSNC 2010/4/52). Sądowa kontrola bankowych tytułów egzekucyjnych, dokonywana w postępowaniu klauzulowym, przeprowadzana jest bowiem w ograniczonym zakresie i nie może eliminować wszystkich wadliwości tych tytułów. Nie ma zatem przekonywujących argumentów, które przemawiałyby za zwolnieniem Banku z odpowiedzialności deliktowej za szkody wyrządzone na skutek przeprowadzenia egzekucji na podstawie tytułu egzekucyjnego (zaopatrzonego w klauzulę wykonalności) wystawionego z zawinionym naruszeniem prawa. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2006 r., sygn. akt III CK 325/05; wyrok Sadu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2004 roku sygn. akt I CK 21/03, LEX nr 599508,)

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami jest, iż K. M. była poręczycielem wekslowym zaciągniętego przez (...) Spółkę z o.o. zobowiązania kredytowego. Pozwany Bank zaś – wobec zaległości kredytobiorcy w spłacie

zaciągniętego na mocy umowy z dnia 23 lutego 2011r. kredytu – wystawił również przeciwko powódce bankowy tytuł egzekucyjny opiewający na zaległości kredytowe. Niekwestionowana jest również okoliczność, iż weksel in blanco, który poręczyła K. M., w chwili wystąpienia przez stronę pozwaną z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie został wypełniony - tj. nie zawierał oznaczenia daty i miejsca jego wystawienia, terminu i miejsca płatności oraz kwoty wekslowej.

W tym miejscu podnieść należy, iż zgodnie z art. 97 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe przeciwko powódce jako osobie, która podpisała poręczenie wekslowe, mógł zostać wystawiony bankowy tytuł egzekucyjny, przy spełnieniu określonych przesłanek. W niniejszej sprawie spełniona została bowiem przesłanka obejmowania przez rzeczony tytuł roszczenia banku wynikającego bezpośrednio z czynności bankowej, albowiem powódka, jak sama przyznała, poręczyła weksel in blanco w celu zabezpieczenia spłaty umowy kredytowej z dnia 23 lutego 2011r. Poręczenie wekslowe jest zaś czynnością bankową w rozumieniu art. 5 ust. 2 ustawy - Prawo bankowe uprawniającą bank do wystawienia przeciwko poręczycielowi wekslowemu bankowego tytułu egzekucyjnego na podstawie art. 97 ustawy - Prawo bankowe. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2000 r., III CZP 22/00, Mon. Praw. 2001, nr 1, s. 26).

Zwrócić jednakże należy uwagę, iż skoro weksel in blanco w chwili wystąpienia przez stronę pozwaną z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie został wypełniony - mimo, iż zobowiązanie osoby podpisującej weksel powstaje już z chwilą wystawienia weksla, zatem brak jest podstaw do stwierdzenia nieistnienia zobowiązania wekslowego powódki w oparciu o braki formalne weksla in blanco – to zobowiązanie K. M. nie zaktualizowało, w związku z czym nie było podstaw do dokonania konwersji poręczenia wekslowego na poręczenie cywilne. Zobowiązanie powódki względem pozwanego banku zatem, o ile w chwili nadania klauzuli bankowemu tytułowi egzekucyjnemu istniało, o tyle nie było jeszcze wymagalne. Pełne skutki prawne może bowiem wywoływać jedynie weksel wypełniony i odpowiadający warunkom określonym przepisami prawa. Poręczenie wekslowe powódki nie mogło stanowić podstawy wydania bankowego tytułu wykonawczego przeciwko powódce, gdyż w momencie jego wystawienia weksel in blanco nie został jeszcze uzupełniony. Odpowiedzialność poręczyciela wekslowego, choć solidarna, pozostaje subsydiarna w stosunku do odpowiedzialności wystawcy weksla, czyli mówiąc inaczej, jego zobowiązanie nie jest wymagalne, jak długo nie jest wymagalne zobowiązanie wekslowe dłużnika – wystawcy. To zaś nie nastąpi dopóki weksel nie zostanie uzupełniony. Tym samym, wobec de facto nieistnienia prawidłowego tytułu wykonawczego, brak było podstaw do nadania przez sąd klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu w jakimkolwiek zakresie – mimo złożenia przez powódkę jako poręczyciela oświadczenia o poddaniu się egzekucji (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 29 maja 2013r., sygn. I ACa 499/13, opubl. Lex 1409448), czego ponadto nie można poczytywać za wyłącznie poręczenie cywilne, które powinno być wyraźne i dokonane w formie pisemnej (art. 876 § 2 k.c.). Zgodnie bowiem z utrwaloną linią orzecniczą, jeżeli w momencie wystawienia bankowego tytułu wykonawczego przez bank zobowiązanie z poręczenia wekslowego nie jest jeszcze wymagalne, a nie wiąże też stron umowa poręczenia cywilnego, nie występują przesłanki przewidziane w art. 53 ust. 2 ustawy - Prawo bankowe, uprawniające bank do wystawienia takiego tytułu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08.01.2004 r., I CK 21/03, LEX nr 599508).

Mając zatem powyższe na uwadze, w ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż w realiach niniejszej sprawy zachowanie banku należy uznać za bezprawne, tj. sprzeczne z obowiązującymi przepisami prawa. Jak wynika bowiem z powyższych wywodów pozwany nie był uprawniony do wystawienia przeciwko powódce bankowego tytułu egzekucyjnego i następnie po zaopatrzeniu go w klauzulę wykonalności prowadzenia przeciwko K. M. egzekucji. W tym miejscu również przywołać należy stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 14 stycznia 2005 r. w sprawie o sygn. III CK 193/04, które Sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela, iż pozwany o naprawienie szkody nie może powołać się na to, że w wyniku jego późniejszego zgodnego z prawem zachowania się poszkodowany doznałby takiego samego uszczerbku – gdy rzeczywiste zachowanie się pozwanego stanowiło naruszenie norm mających zapobiec tej szkodzi.

W ocenie Sądu nie budzi również wątpliwości okoliczność, iż w tym zakresie działanie pozwanego należy uznać za zawinione. Pozwany Bank – będący profesjonalnym przedsiębiorcą trudniącym się udzielaniem kredytów,

posiadający profesjonalną obsługę prawną winien dopełnić wszelkich niezbędnych formalności wynikających z przepisów prawa przed wstąpieniem na drogę egzekucyjnego egzekwowania swoich wierzytelności, w tym w szczególności – powinien wypełnić uprzednio weksel.

Zdaniem Sądu spełniona została również kolejna z przesłanek warunkująca odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanego banku względem powódki, tj. szkoda. W tym względzie Sąd przeprowadził swoje rozważania w oparciu o pierwotnie przytoczone przez powódkę podstawy faktyczne, które były wystarczające do uwzględnienia powództwa i czyniły zbędnym badanie podstaw faktycznych wskazanych jako ewentualne.

Otóż niewątpliwym jest, iż K. M. poniosła szkodę dochodzoną w niniejszym postępowaniu w postaci wyegzekwowania od niej w drodze zajęcia komorniczego dokonanego w okresie zawieszenia postępowania Km przez Komornika A. W., tj. w maju i czerwcu 2013 roku wynagrodzenia w kwocie 1.150,16 zł i 116,54 zł, co wprost wynika z zestawienia przekazanych Komornikowi środków sporządzonego przez jej pracodawcę. Wyjaśnione zostało ponadto, że ww. kwoty Komornik przechował w depozycie i wypłacił Bankowi po podjęciu postępowania egzekucyjnego na jego wniosek. Co więcej, pomimo przysługujących jej jako poręczycielowi względem (...) Spółki z o.o. roszczeń regresowych, wobec bezskuteczności licznych postępowań egzekucyjnych prowadzonych przeciwko tejże spółce, odzyskanie kwoty dochodzonej niniejszym pozwem przez powódkę w kwocie 1.553,16 zł byłoby mało prawdopodobne, a ponadto posiadanie roszczenia przeciwko spółce nie wykluczało skorzystania przez nią z innej drogi naprawienia szkody – przeciwko pozwanemu Bankowi. Doszło tutaj do powstania szkody rzeczywistej, albowiem powódka pomimo bezprawności prowadzonej egzekucji zmuszona była znieść zajęcie i potrącenia wynagrodzenia, jak się okazało – nawet w okresie zawieszenia egzekucji z tej wierzytelności. W toku niniejszego postępowania ustalone zarazem zostało, że ww. kwoty zostały przekazane pozwanemu przez Komornika w dniu 30 września 2013 roku. W świetle powyższego nie budzi również wątpliwości adekwatny związek przyczynowo – skutkowy pomiędzy wszczęciem egzekucji w oparciu o bezprawny tytuł egzekucyjny i jej ponownym podjęciem po zawieszeniu na wniosek pozwanego, a uszczupleniem majątku powódki o ww. kwoty, które były jej należne tytułem wynagrodzenia za pracę. Podkreślenia wymaga, że Bank nie odmówił przyjęcia ww. środków pieniężnych od Komornika pomimo tego, że faktycznie zostały one wyegzekwowane w okresie zawieszenia postępowania egzekucyjnego. Zarazem, nie zostało wykazane jakoby Bank zwrócił te kwoty Komornikowi w ramach zwróconej nadpłaty w kwocie 2.617,25 zł.

Powódka wykazała również powstanie szkody w ramach drugiego z dochodzonych roszczeń, tj. odnośnie żądania zapłaty kwoty 1.554,40 zł, stanowiącej część kwoty 90.000 zł uiszczonej przez powódkę w toku egzekucji ze środków pochodzących z zaciągniętej na ten cel pożyczki oraz 30 zł tytułem prowizji związanej z przelewem egzekucyjnym z jej zajętego rachunku bankowego, wraz z odsetkami. K. M. bowiem, zmuszona okolicznościami, celem zmniejszenia ryzyka powstania większego zadłużenia i uniknięcia egzekucji z nieruchomości oraz w obliczu zagrożenia wypowiedzeniem umowy kredytu przez (...) Bank (...) S.A. zaciągnęła dodatkowe zobowiązania. Kwota 90.000 zł została co prawda wpłacona na rachunek pozwanego Banku przez P. M., jednak nie zasługiwało na uwzględnienie twierdzenie pozwanego, że P. M. w tym zakresie działał we własnym imieniu. Jak bowiem wynika z akt sprawy, działał on w stosunku do Banku jako pełnomocnik swojej żony - powódki i dokonał wpłaty kwoty 90.000 zł wskazując w tytule przelewu imię i nazwisko żony oraz jej zadłużenie (kredyt (...)). Co więcej, podkreślenia wymaga, że w maju 2013 r. P. M. i K. M. pozostawali w ustawowej małżeńskiej wspólności majątkowej, a więc tym samym wpłata ta pochodziła z ich majątku wspólnego. Biorąc pod uwagę powyżej poczynioną już argumentację, a także okoliczność, że powódka dochodzi zapłaty jedynie części kwoty z uiszczonej na rzecz pozwanego kwoty 90.000 zł (która stanowi szkodę), roszczenie również w części dotyczącej żądania zapłaty odszkodowania w tym zakresie zasługiwało na uwzględnienie. Podobnie, należało dostrzec związek przyczynowy pomiędzy bezprawną egzekucją a pobraniem przez (...) S.A. kwoty 30 zł w dniu 28 października 2013 roku tytułem prowizji od przelewu egzekucyjnego – w wykonaniu zajęcia rachunku bankowego, który powódka posiadała w tym banku.

Dodać jeszcze należy, że powódka nie miała możliwości skorzystania z powództwa przeciwegzekucyjnego na podstawie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., albowiem zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem prawo do wytoczenia powództwa opozycyjnego dłużnik traci z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym w każdym przypadku (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 maja 2010 roku, sygn. akt II CSK 592/09, LEX nr 677750).

O fakcie uzyskania przez wierzyciela tytułu wykonawczego w oparciu o niewypłacony weksel in blanco powódka dowiedziała się bowiem dopiero po zakończeniu postępowania egzekucyjnego w związku z wyegzekwowaniem całej należności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym – wówczas bowiem wierzyciel zwrócił jej niewypłacony weksel. Nie wiedząc o tej okoliczności, w skardze na orzeczenie referendarza w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności temu tytułowi powoływała się na inne zarzuty, które – dodać w tym miejscu należy – nie wymagały badania w niniejszym postępowaniu z uwagi na uwzględnienie zarzutu braku wymagalności niezupełnionego weksla, co było wystarczające do uwzględnienia powództwa.

Mając zatem powyższe na uwadze, wobec spełnienia w ocenie Sądu przesłanek z art. 415 k.c., powództwo zasługiwało na uwzględnienie, jednak w niepełnej wysokości co do pierwszego żądania.

Częściowemu oddaleniu bowiem podlegało żądanie pozwu w zakresie skapitalizowanych odsetek dochodzonych w kwotach 286,62 zł i 94,12 zł za okres od 29 maja 2013 roku do dnia 16 lipca 2015 roku – doliczonych w pozwie do należności głównej.

Biorąc bowiem pod uwagę okoliczność, że pozwany otrzymał od Komornika pobrane od powódki kwoty wynagrodzenia po podjęciu zawieszono postępowania w dniu 30 września 2013 r., to należało uznać, że dopiero z tym dniem faktycznie dokonał on (pozwany) zaboru mienia powódki. Fakt, że komornik nie dopilnował swoich obowiązków, tj. nie powiadomił pracodawcy powódki o zakończeniu prowadzenia postępowania egzekucyjnego z wynagrodzenia i w dalszym ciągu prowadził egzekucję z tego składnika majątkowego, nie stanowiło zaniedbania ze strony pozwanego, ale komornika. Tym samym w zwłoce względem powódki Bank pozostawał od dnia otrzymania wyegzekwowanego wynagrodzenia, tj. od dnia 30 września 2013 r. Z tego względu Sąd dokonał przeliczenia, należnych odsetek od kwot 1.150 zł i 116,54 zł za okres od 30 września 2013 r. do 16 lipca 2015 r. (dnia wniesienia pozwu) i ustalił, że zasadne odsetki wynoszą odpowiednio 235,83 zł i 19,29 zł. Łączna należność z tytułu pierwszego roszczenia wyniosła więc 1.499,24 zł. W pozostałym zakresie żądanie z tytułu wadliwie naliczonych odsetek podlegało oddaleniu. Z tytułu drugiego roszczenia, tj. dokonania w toku egzekucji wpłaty kwoty 90.000 zł, żądanie zapłaty 1.554,40 zł Sąd uznał za w pełni zasadne, również w zakresie odsetek.

Zarazem Sąd uznał za zasadne stanowisko strony powodowej, iż w stanie faktycznym niniejszej sprawy zastosowanie znajduje zasada, że wierzyciel może żądać odsetek od kwoty zagarniętej przez dłużnika od daty wyrządzenia szkody (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 września 1970 r., sygn. akt III PZP 18/70, OSNC 1971/1/5). Pozwany bowiem już od chwili przyjęcia ww. kwot powinien mieć świadomość, że uzyskał je bezprawnie.

W związku z powyższym, oraz w świetle zmiany art. 481 k.c. z dniem 1 stycznia 2016 roku, Sąd zasądził od Banku (...) S.A. w W. na rzecz K. M. kwotę 3.053,64 zł (stanowiącą sumę kwot 1.499,24 zł i 1.554,40 zł) wraz z odsetkami:

- a) ustawowymi od kwoty 1.499,24 zł od dnia 17 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- b) ustawowymi od kwoty 1.554,40 zł od dnia 17 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.;
- c) ustawowymi za opóźnienie od kwoty 3.053,64 zł od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu w zakresie żądania zgłoszonego pierwotnie w sprawie pod sygn. akt I C 2159/15 orzeczono w oparciu o art. 100 k.p.c. (stosunkowe rozdzielenie), natomiast w zakresie żądania zgłoszonego pierwotnie w sprawie I C 2439/15 na podstawie art. 98 k.p.c.

Z kwoty stanowiącej wartość przedmiotu sporu w sprawie I C 2159/15 (1.553,16 zł) zasądono kwotę 1.499,24 zł, która stanowi 96,52 % ww. wartości przedmiotu sporu. Na koszty poniesione w tej sprawie składały się: opłata sądowa od pozwu w kwocie 78 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 197 zł (w tym 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 180 zł na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – t.j. Dz.U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.). 96,52 % z kwoty 78 zł stanowi 75,28 zł, zaś 96,52

% z kwoty 197 zł stanowi 190,14 zł. Po dodaniu do ww. wyników kwoty 78 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu w sprawie I C 2439/15 i kwoty 197 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie I C 2439/15 otrzymano łącznie 540,42 zł, w tym 387,14 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego należnych od pozwanego na rzecz powódki.

Zgodnie z art. 333 § 3 k.p.c. Sąd może na wniosek nadać wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, gdyby opóźnienie uniemożliwiło lub znacznie utrudniło wykonanie wyroku albo narażało powoda na szkodę. Należy mieć jednak na uwadze, że narażenie na szkodę w rozumieniu ww. przepisu nie może polegać jedynie na zwłoce w uzyskaniu przysądzonego świadczenia, lecz powinno wykraczać poza zwykłe niekorzystne skutki takiej zwłoki (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie w sprawie I ACz 64/91 z dnia 22 maja 1991 r.). Kwota zasądzona wyrokiem w niniejszej sprawie nie jest znaczna, a pozwany będący instytucją finansową jest w pełni wypłacalny – tym samym wniosek powódki nie zasługiwał na uwzględnienie.

Mając zatem powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w wyroku.

z./ odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron (proszę podłożyć wniosek od pełnomocnika pozwanego i sprawdzić czy został wniesiony w terminie).